

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Fædra

Citation: Bang, Herman: "Fædra. Brudstykker af et livs historie.", i Bang, Herman: *Fædra. Brudstykker af et livs historie.*, J.H. Schubothes boghandel. Græbes bogtrykkeri, 1883, s. 214. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang11val-shoot-idm140665831742416/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Fædra. Brudstykker af et livs historie.

— Jeg har ogsaa meget at takke Dem for, min Ven, sagde Ellen. Jeg véd godt — at jeg har været Dem meget dyrebar, Vilsac, og De har dog tilladt os at være Venner. Det gør meget faa.

— Hvorfor skal vi tale derom?

— Fordi jeg ønsker det, Vilsac, og fordi jeg vil takke Dem. Jeg véd godt, hvad De føler for mig, og saa stor har Deres Respekt været, saa stor Deres Hengivenhed, at vi har kunnet sidde her ved Siden af hinanden, vi to, Aften efter Aften, mange Timer, jeg ikke skal glemme, uden at De nogensinde ved saa meget som et Blik, ved en Skælven af Deres Haand til Farvel har bedt mig om mer end jeg kunde give Dem, sagt mig, hvad jeg ikke turde høre — — det faar jeg vel Lov at takke Dem for — —

Hun gik et Par Skridt frem og rakte ham Haanden. Vilsac kyssede den uden at tale.

Han gik nogle Skridt og lænede sig til Flygelet. Saa faar jeg Dem ikke en Gang oftere at høre spille, sagde han.

— Skal jeg spille for Dem nu? sagde hun. En af Deres Sange.

— Hvis De vilde —

— Ellen satte sig. Hun slog an og spillede en af Chopins polske Sange. Al hendes Vemod loste sig op i Tonerne. Hun betragtede Vilsac, hans Ansigt laa i Lys af Lampen: hvor han var

dødbleg. Og mens hun gentog den tungsindige Sang, tænkte hun:

-- Hvorfor har jeg ikke kunnet elske denne Mand.

Hun holdt inde og foldede Hænderne over Tasterne. Og da de havde siddet nogen Tid tause, sagde Vilsac:

— Og De — De bliver her?

Ellen sænkede Hovedet: Vilsac, hvor skulde jeg vel reise hen?

Vilsac svarede ikke, og i nogle Øieblikke horte de begge Urets Dikken.

— Husker De, Vilsac — sagde hun sagte — at vi en Gang talte om at møde det urimelige i Livet?

— Ja — De ønskede det — —

Ellen hørte ham ikke. Hun var meget bleg og kunde næppe tale. Nei — Vilsac, sagde hun og vendte sig, der er ingen Løsning paa dette. Lev vel.

Hun støttede sig til Sofaen og gled langsomt ned paa Sædet, Armene laa i hendes Skød. Og hurtigt, uden Ord, i fortvivlet Smerte, greb Vilsac hendes Hænder og kyssede dem Gang paa Gang.

Saa gik han.

Lidt efter kom Greven hjem.

Hun hørte hans Fodtrin gennem Værelserne og for op, hen til Flygelet. Hun holdt af at være beskæftiget, naar hun var saunnen med sin